

Sygn. akt I C 451/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 sierpnia 2015 roku

Sąd Okręgowy w K. Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSO Małgorzata Krzyżak

Protokolant: Jarosław Wróblewski

po rozpoznaniu w dniu 7 sierpnia 2015 roku

w K.

sprawy z powództwa **M. S. (1)**

przeciwko (...) **w W.**

o zapłatę

1. Zasądza od pozwanego (...) w W. na rzecz powódki M. S. (1) kwotę 81.000 zł (osiemdziesiąt jeden tysięcy złotych) z ustawowymi odsetkami od kwoty 60.000 zł od dnia 13 września 2013 roku do dnia zapłaty i od kwoty 21.000 zł od dnia 22 kwietnia 2015 roku do dnia zapłaty.
2. Oddala powództwo w pozostałym zakresie.
3. Zasądza od pozwanego (...) w W. na rzecz powódki M. S. (1) kwotę 5.387,56 zł (pięć tysięcy trzysta osiemdziesiąt siedem złotych pięćdziesiąt sześć groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu.
4. Nakazuje pobrać od stron na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w K. i tak: od powódki M. S. (1) z zasądnzonego roszczenia kwotę 318,47 zł (trzysta osiemnaście złotych czterdzieści siedem groszy), od pozwanego (...) w W. kwotę 1.672,02 zł (jeden tysiąc sześćset siedemdziesiąt dwa złote dwa grosze) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Małgorzata Krzyżak

sygn. akt I C 451/15

UZASADNIENIE

Powódka M. S. (1) wniosła do Sądu Rejonowego w K. o zasądzenie od pozwanego (...) w W. tytułem zadośćuczynienia kwoty 60.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 13 września 2013 roku do dnia zapłaty, a także zwrot kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych oraz uiszczonej opłaty skarbowej.

W uzasadnieniu pozwu wskazała, że w dniu 4 sierpnia 2012 roku w P. doszło do wypadku, w wyniku którego doznała obrażeń ciała. Pojazd sprawcy zdarzenia był ubezpieczony w norweskim zakładzie (...), a sam sprawca w związku z wypadkiem został skazany za czyn z art. 177 § 1 kk. W wyniku wypadku doznała ona szeregu obrażeń, była leczona w poradni ortopedycznej, neurologicznej i poradni zdrowia psychicznego, odbyła fizjoterapię. W dniu 6 maja 2013 roku pełnomocnik powódki zawiadomił o wypadku (...) S.A., działającego w imieniu pozwanego (...). W dniu 11 czerwca 2013 roku otrzymała od podmiotu likwidującego szkodę świadczenie w kwocie 26.085,12 zł – w

tym 3.561,82 zł zwrot utraconego dochodu, 395,61 zł zwrot kosztów leczenia. (...) S.A. ustalił trwały uszczerbek na zdrowiu powódki w wysokości 10%, gdy natomiast lekarz orzecznik S. Z. ustalił 30% trwały uszczerbek na zdrowiu. Powódka pismem z dnia 26.08.2013 r. wezwwała pozwanego oraz (...) S.A. do dopłaty zadośćuczynienia w kwocie 60.000 zł ale żądanie nie zostało uwzględnione. Pozwany (...) w W. w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych. Pozwany przyznał swoją odpowiedzialność za skutki zdarzenia z dnia 4 sierpnia 2012 roku i potwierdził, że na jego zlecenie szkodę likwidowało (...) S.A. Stwierdził, że wypłacona kwota 19.000 zł tytułem zadośćuczynienia jest odpowiednia, spełnia swoją funkcję kompensując krzywdę powódki. Zaznaczył, że brak jest podstaw do uwzględnienia wyższego niż 10% trwałego uszczerbku na zdrowiu. Również podkreślił, że powódka otrzymała od (...) S.A. kwotę 12.000 zł tytułem zadośćuczynienia i sąd bierze pod uwagę przy ocenie rozmiarów także to zadośćuczynienie. W tym stanie rzeczy żądanie dodatkowo kwoty 60.000 zł jest rażąco wygórowane, a odsetki powinny być one zasądzone co najwyżej od dnia wyroku (k. 66-68).

W toku postępowania – pismem wniesionym dnia 3 kwietnia 2015 roku – powódka rozszerzyła żądanie pozwu i wniosła ostatecznie o zasądzenie kwoty 96.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 60.000 zł od dnia 13 września 2013 roku do dnia zapłaty i od kwoty 36.000 zł od dnia następnego po dniu doręczenia pełnomocnikowi pozwanej pisma zawierającego zmianę powództwa do dnia zapłaty (k. 140-141)

Postanowieniem z dnia 9 kwietnia 2014 roku Sąd Rejonowy w K. uznał się niewłaściwym rzeczowo i przekazał sprawę Sądowi Okręgowemu w K. do rozpoznania (k. 142).

Pozwany w piśmie procesowym z dnia 27 lipca 2015 roku wniósł o oddalenie powództwa również w zakresie rozszerzonym (k. 176).

Sąd ustalił, co następuje:

W nocy 3/4 sierpnia 2012 roku w P. M. D. (1) kierujący pojazdem marki R. (...) nr rej. (...) na skrzyżowaniu ulicy (...), wyjeżdżając z drogi podporządkowanej, nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu K. S. kierującemu samochodem marki V. (...) o nr rej. (...), doprowadzając do zderzenia, w wyniku czego obrażeń ciała doznała pasażerka samochodu R. (...) - M. S. (1). M. D. był ubezpieczony w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w norweskim zakładzie ubezpieczeń. Postępowanie likwidacyjne w imieniu ubezpieczyciela przeprowadzał (...) S.A. (bezsporne).

Sąd Rejonowy w Ł. VII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w P. wyrokiem z dnia 17 stycznia 2013 roku sygn. akt VII K (...) skazał M. D. (1) za przestępstwo z art. 177 § 1 kk na karę 5 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 2 lat (dowód: kserokopia wyroku SR w Ł. z dnia 17 stycznia 2013 roku k. 12-13).

Po wypadku powódka została przewieziona do Szpitala w P., gdzie rozpoznano: złamanie kości krzyżowej po stronie lewej, złamanie gałęzi dolnej kości łonowej lewej, uraz stawu ramiennie-łopatkowego prawego, naderwanie więzadła barkowo-obojczykowego. Powódka na swoją prośbę została zwolniona ze szpitala, bowiem nie nadawała się do leczenia operacyjnego i wróciła do domu, gdzie leżała. Korzystała z wizyt domowych lekarza ortopedy, który rozpoznał u niej: uraz wielonarządowy, skręcenie stawu barkowego prawego z uszkodzeniem więzadła obojczykowo-barkowego I na II*, złamanie wyrostka L2 bocznego z przepukliną jądra miazdżystego, złamanie masywu bocznego kości krzyżowej po stronie lewej, złamanie gałęzi dolnej kości łonowej lewej. Powódka miała zalecane leżenie, zażywała leki przeciwbólowe i przeciwzkrzepowe. Przez osiem tygodni bez ruchu leżała w łóżku, opiekował się nią mąż, a potem siostra i córka koleżanki. Opieka polegała na pielęgnacji, karmieniu, pomaganiu w załatwianiu potrzeb fizjologicznych. Następnie korzystała powódka z wózka inwalidzkiego przez miesiąc, a od października zaczęła poruszać się o kulach. Powódka obawiała się, że nie będzie mogła chodzić, nie wiedziała czy będzie mogła wrócić do pracy.

W listopadzie 2012 roku podjęła terapię psychologiczną, stwierdzono u niej cechy (...): silny lęk związany ze wspomnieniem wypadku, flashbaki, koszmarne sny, ruminalne myślenie, trudności w zasypianiu, nadwrażliwość na bodźce, trudności w koncentracji uwagi, nadreaktywność, niepokój psychomotoryczny, długi okres obniżonego

nastroju, trudności w podejmowaniu decyzji, bierność, apatia. Powódka odbyła ok. 10 wizyt u psychologa. W listopadzie, grudniu 2012 roku oraz w styczniu 2013 roku korzystała z trzech serii rehabilitacji. Po zakończeniu leczenia w poradni ortopedycznej do 4 lutego 2013 roku przebywała na zwolnieniu lekarskim, następnie przez miesiąc przebywała na urlopie wypoczynkowym po czym powróciła do pracy. Powódka leczyła się również w poradni neurologicznej, w lutym i marcu 2013 roku otrzymała skierowanie na fizykoterapię, rozpoznano u niej cechy radikulopatii L/S z asymetrią odruchów w kończynach dolnych. Po powrocie do pracy powódka przez 1,5 miesiąca pracowała na siedząco (dowód: kserokopia dokumentacji medycznej powódki k. 15-39, zeznania powódki M. S. k. 98v-99).

Pismem z dnia 6 maja 2013 roku powódka wezwała (...) S.A. do zapłaty zadośćuczynienia, kwoty 4.875,61 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia, kwoty 5.915,73 zł tytułem zwrotu utraconego zarobku i kwoty 945,19 zł tytułem rezygnacji z wycieczki zagranicznej. Ubezpieczyciel w toku postępowania likwidacyjnego na podstawie orzeczenia lekarskiego z dnia 17 maja 2013 roku ustalił u powódki uszczerbek na zdrowiu w wysokości 10% (7% w związku z urazem miednicy, 2% w związku z urazem kończyny górnej i 1% w związku z izolowanym złamaniem wyrostka poprzecznego kręgu L2.) Decyzją z dnia 10 czerwca 2013 roku (...) S.A. wypłacił na jej rzecz i kwotę 26.085,12 zł, w tym: kwotę 19.000 zł tytułem zadośćuczynienia.

Pismem z dnia 26 sierpnia 2013 roku powódka wezwała pozwanego do zapłaty tytułem zadośćuczynienia kwoty 60.000 zł, kwestionując ustalony uszczerbek na zdrowiu, ale (...) S.A. podtrzymał wcześniejsze stanowisko (dowód: kserokopia pisma z dnia 6 maja 2013 roku wraz z potwierdzeniem nadania i odbioru k. 41-48, kserokopia opinii sporządzonej przez A. K. k. 49-52, 78-79, kserokopia decyzji z dnia 10 czerwca 2013 roku k. 53-54, kserokopia pisma z dnia 26 sierpnia 2013 roku wraz z dowodem nadania i odbioru k. 58-62, wydruk mail z dnia 18 października 2013 roku k. 63, dokumenty zawarte w aktach szkody).

Powódka była ubezpieczona w (...) S.A. i w związku z wypadkiem otrzymała od ubezpieczyciela kwotę 12.000 zł. W trakcie postępowania likwidacyjnego (...) S.A. orzeczeniem lekarskim z dnia 18 czerwca 2013 roku ustalono u powódki uszczerbek na zdrowiu w wysokości 30% (dowód: kserokopia orzeczenia lekarskiego z dnia 27 czerwca 2013 roku k. 55-57, kserokopia pisma z dnia 28 czerwca 2013 roku k. 80).

Na podstawie opinii biegłego ortopedy traumatologa M. G. sąd ustalił, że w wyniku wypadku w dniu 4 sierpnia 2012 roku powódka doznała: skręcenia stawu barkowego prawego z uszkodzeniem 1/2* stawu barkowo-obojęzycznego, złamania wyrostka poprzecznego L2, złamanie miednicy: masywu bocznego kości krzyżowej po stronie lewej, złamanie gałęzi górnej i dolnej kości łonowej lewej. Przebyty uraz spowodował powstanie trwałego uszczerbku na zdrowiu w wysokości 32% (3% - izolowane złamanie wyrostka poprzecznego L2, 18% - złamanie miednicy, zmniejszona wydolność chodu (utykanie), zniekształcenie pourazowe kości łonowej, ograniczenie ruchów biodra, 11% - uszkodzenie w obrębie stawu obojęzyczkowo-barkowego prawego, ograniczenie ruchomości i zniekształcenie stawu, pourazowa deformacja).

Wypadek i jego skutki były źródłem dolegliwości bólowych: w ciągu pierwszego tygodnia ból wynosił 6*, do końca drugiego tygodnia obniżył się do 5* i do końca drugiego miesiąca 4*, do końca czwartego miesiąca ból obniżył się do 3*, na poziomie 1/2* utrzymuje się do dnia dzisiejszego (dowód: opinia biegłego ortopedy k. 110-113).

Po wypadku u powódki wystąpiły resztkowe objawy po przebytych złuczeniu nerwu kulszowego, które stanowią stały uszczerbek na zdrowiu w postaci 5% (dowód: opinia biegłego neurologa k. 123-125).

Wypadek, jakiego doznała powódka spowodował uszczerbek na zdrowiu psychicznym, który należy zakwalifikować jako zaburzenia adaptacyjne w postaci reakcji lękowo-depresyjnej, które stanowią 7% długotrwałego uszczerbku na zdrowiu. Efektem urazu doznanego w wyniku wypadku były trudności w samodzielnym funkcjonowaniu w zakresie podstawowych czynności, objawy psychopatologiczne w postaci niepewności przy jeździe samochodem, obawa przed jazdą jako pasażer i lęk przed sytuacjami drogowymi, niepokój, obawa przed tym, czy będzie mogła wrócić do pracy. Po przebytej terapii obecnie nie ma znaczących zaburzeń funkcjonowania poznawczego i społecznego w następstwie

wypadku, pozostały obawy natury lękowej, które wymagają terapii specjalistycznej (dowód: opinia biegłego psychiatry k. 135-138).

Powódka M. S. (1) ma 47 lat, pracuje jako laborantka w Punkcie Krwiodawstwa w (...) w K.. Z uwagi na stan zdrowia nie może chodzić po górach, jeździć na rowerze (odczuwa ból), leżeć na lewym boku, chodzić na dłuższe spacerunki czy na dłuższe zakupy, nosić przez dłuższy czas zakupów. Powódka zmieniła w łazience wannę na prysznic, gdyż nie może przez dłuższy czas siedzieć na twardej powierzchni. Co trzy miesiące uczęszcza do neurologa, zażywa leki przeciwbólowe, pracuje w taki sposób, jak przed wypadkiem (dowód: zeznania powódki M. S. k. 98v-99).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o zeznania powódki M. S. (1) (k. 98v-99), opinie biegłych: ortopedy (k. 110-113), neurologa (k. 23-125) i psychiatry (k. 135-138) oraz dokumenty: kserokopię wyroku SR w Ł. z dnia 17 stycznia 2013 roku (k. 12-13), kserokopię dokumentacji medycznej powódki (k. 15-39), kserokopię pisma z dnia 6 maja 2013 roku wraz z potwierdzeniem nadania i odbioru (k. 41-48), kserokopię opinii sporządzonej przez A. K. (k. 49-52, 78-79), kserokopię decyzji z dnia 10 czerwca 2013 roku (k. 53-54), kserokopie orzeczenia lekarskiego z dnia 27 czerwca 2013 roku (k. 55-57), kserokopię pisma z dnia 26 sierpnia 2013 roku wraz z dowodem nadania i odbioru (k. 58-62), wydruk mail z dnia 18 października 2013 roku (k. 63), kserokopię pisma z dnia 28 czerwca 2013 roku (k. 80), akta szkody.

Zeznania powódki M. S. (1) Sąd uznał za wiarygodne, gdyż są one rzeczowe, logiczne i korespondują ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, pozwany ich nie negował. Za przydatne dla rozstrzygnięcia sąd uznał opinie biegłych ortopedy i neurologa oraz psychiatry, albowiem zostały one sporządzone w sposób profesjonalny i kompletny, na podstawie badania powódki oraz dokumentacji medycznej, a ich wnioski są rzeczowe i logiczne.

Dokumenty, na podstawie których Sąd ustalił powyższy stan faktyczny, nie budziły zastrzeżeń co do swojej wiarygodności. Strony nie wniosły zastrzeżeń, co do sporządzonych opinii ani przedłożonych dokumentów.

Sąd zważył, co następuje:

Powódka M. S. (1) roszczenie swoje wywodzi z art. 822 § 1 k.c., zgodnie z którym przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Zgodnie natomiast z art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia, przy czym z art. 36 ust. 1 powyższej ustawy wynika, że odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej. Zgodnie z art. 123 pkt 2 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, (...) (pозwany w niniejszej sprawie) odpowiada za szkody będące następstwem wypadków, które miały miejsce na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i powstały w związku z ruchem pojazdów mechanicznych, zarejestrowanych w państwach, których biura narodowe podpisały z Biurem umowy o wzajemnym uznawaniu dokumentów ubezpieczeniowych i zaspokajaniu roszczeń, pod warunkiem istnienia ważnej Zielonej Karty wystawionej przez zagraniczne biuro narodowe.

Pozwany nie negował swojej odpowiedzialności co do zasady, a jedynie co do wysokości uznając, że wypłacona kwota zadośćuczynienia 19.000 zł jest odpowiednia.

Zgodnie z art. 445 § 1 k.c. w wypadkach przewidzianych w artykule poprzedzającym, a więc w art. 444 k.c., tj. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia, sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Nie ulega wątpliwości, że M. S. (1) w wyniku wypadku doznała obrażeń szczegółowo przedstawionych w opiniach biegłego ortopedy, neurologa i psychologa. Te obrażenia dotyczyły zarówno jej stanu fizycznego jak i psychicznego. Łączny stopień uszczerbku na zdrowiu wyniósł 44%. Wprawdzie rodzaj obrażeń nie wymagał leczenia szpitalnego jednakże wymagał bezwzględnie leżenia. Okres leżenia (bez ruchu) był długi, około 8 tygodni, w tym czasie wymagała opieki osób trzecich które ją karmiły, myły, pomagały w załatwianiu potrzeb fizjologicznych – co było z pewnością dla niej kłopotliwe i uciążliwe. Początkowo poruszała się na wózku inwalidzkim a o potem zaczęła poruszać się o kulach, a do dnia dzisiejszego utyka. Kontynuowała leczenie w poradni ortopedycznej i neurologicznej, korzystała z rehabilitacji i fizykoterapii, a także korzystała z pomocy psychologa. Nie ulega wątpliwości, że początkowo odczuwała duże dolegliwości bólowe, co łączyło się z zażywaniem środków przeciwbólowych. Do tej pory odczuwa skutki wypadku, obecnie nie może chodzić po górach, jeździć na rowerze, leżeć na lewym boku, chodzić na dłuższe spacery czy na dłuższe zakupy, nadal uczęszcza do neurologa, zażywa leki przeciwbólowe, dolegliwości bólowe, na poziomie 1/2* utrzymuje się do dnia dzisiejszego. Wypadek i jego następstwa wiązały się więc dla powódki z dużą uciążliwością i dezorganizowały na dłuższy czas jej życie rodzinne oraz zawodowe, wywalały obawy utraty pracy.

Rozważając kwestię ustalenia „należnego” zadośćuczynienia, sąd miał na uwadze fakt, że ma ono charakter kompensacyjny, a tym samym jego wysokość powinna reprezentować ekonomicznie odczuwalną wartość (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 8 grudnia 1973 roku, III CZP 37/73, OSN 1974, Nr 9, poz. 145).

Przepisy kodeksu nie zawierają żadnych kryteriów, jakie należy uwzględnić przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia pieniężnego, te zostały wypracowane przez judykaturę. Kierując się tymi wskazaniem należy stwierdzić, że wielkość zadośćuczynienia zależy od całokształtu okoliczności, w tym rozmiaru doznanych cierpień, ich intensywności, trwałości czy nieodwracalnego charakteru. Przy ustalaniu cierpień i ujemnych doznań psychicznych powinny być przede wszystkim uwzględniane zobiektywizowane kryteria oceny, jednakże w relacji do indywidualnych okoliczności danego przypadku (por. wyrok Sąd Apelacyjny w Białymstoku z dnia 1 lutego 2005 roku, III Apa 9/04, OSAB 2005/2/40).

Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności, w tym rozmiar doznanych przez powódkę cierpień, długotrwałość leczenia oraz trwałość następstw zdarzenia z dnia 4 sierpnia 2012 roku, należy zdaniem sądu uznać, że adekwatne do doznanego uszczerbku na zdrowiu i rozstroju zdrowia będzie zadośćuczynienie w kwocie łącznej 100.000 zł. Skoro pozwany wypłacił powódce z tego tytułu kwotę 19.000 zł to należało zasądzić dodatkowo kwotę 81.000 zł, która „zrekompensuje”, złagodzi poniesioną przez nią krzywdę w postaci bólu fizycznego oraz negatywnych przeżyć psychicznych.

Podkreślić należy, że w żaden sposób fakt wypłacenia powódce świadczenia z ubezpieczenia, jakie posiadała w związku z zawarciem umowy z (...), nie może mieć wpływu na wysokość przyznanego w niniejszym postępowaniu zadośćuczynienia. Świadczenie to zostało bowiem wypłacone z tytułu umowy ubezpieczenia, jakie powódka zawarła dobrowolnie i w zamian za opłacane przez nią składki.

Wobec powyższego sąd zasądził od pozwanego (...) w W. na rzecz powódki M. S. (1) kwotę 81.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami: od kwoty 60.000 zł od dnia 19 września 2013 roku do dnia zapłaty i od kwoty 21.000 zł od dnia 22 kwietnia 2015 roku do dnia zapłaty (punkt 1 wyroku).

Orzekając o odsetkach, Sąd miał na uwadze art. 481 § 1 k.c. i art. 14 ust. 1 ustawy

z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli, zgodnie z którym zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. Powódka pismem z dnia 6 maja 2013 roku zgłosiła pozwanemu roszczenie o zapłatę m.in. zadośćuczynienia, następnie pismem z dnia 26 sierpnia 2013 roku (odebrany przez pozwanego w dniu 29 sierpnia 2013 roku) wezwała pozwanego do zapłaty kwoty 60.000 zł. Uzasadnionym jest zatem zasądzenie na rzecz powódki odsetek zgodnie z żądaniem pozwu: od kwoty 60.000 zł od dnia 13 września 2013 roku, tj. po upływie 14 dni od dnia doręczenia wezwania do zapłaty z dnia 26 sierpnia 2013

roku (a także po terminie wynikającym z art. 14 w.w. ustawy z dnia 22 maja 2003 roku) i od kwoty 21.000 zł od dnia 22 kwietnia 2015 roku, tj. od dnia następnego po odbiorze przez pozwanego pisma rozszerzającego żądanie pozwu do kwoty 96.000 zł. Odsetki te – wbrew stanowisku pozwanego – nie mogą być zasądzone od dnia wyroku. To nie wyrok zasądający zadośćuczynienie jest źródłem zobowiązania sprawcy szkody do zapłaty, ale jest nim sam czyn niedozwolony. Zadośćuczynienie za krzywdę staje się więc wymagalne po wezwaniu odpowiedzialnego za naprawienie szkody do spełnienia świadczenia. Od tej chwili biegnie zatem termin do uiszczenia odsetek za opóźnienie (art. 481 § 1 k.c.). Nie ma przy tym znaczenia, że przyznanie zadośćuczynienia jest fakultatywne i zależy od uznania sądu oraz poczynionej przez niego oceny konkretnych okoliczności danej sytuacji. Jeżeli bowiem sprawca szkody uważa, iż skierowane do niego żądanie zasądzenia zadośćuczynienia jest wygórowane, to może spełnić je jedynie w ustalonej przez siebie wysokości – w taki wypadek spełnia świadczenie z zastrzeżeniem zwrotu. Jeżeli okaże się, iż świadczenie nie należy się w ogóle lub należy się w mniejszej wysokości, to po orzeczeniu sądu sprawca może żądać zwrotu w całości świadczenia lub nadpłaty. Jeżeli zaś okaże się, że świadczenie to jest za niskie, to osoba odpowiedzialna za szkodę ma obowiązek pokryć niedopłatę oraz uiścić odsetki od tej niedopłaty (tak SN w wyroku z dnia 18 lutego 2010 roku, sygn. II CSK 434/09, LEX nr 602683). Ponadto nie sposób nie zauważyć, że zasądzenie odsetek dopiero od dnia wyrokowania prowadzi w istocie do ich umorzenia za okres sprzed tej daty, co jest nieuzasadnionym uprzywilejowaniem dłużnika i może skłaniać go do jak najdłuższego zwlekania z dobrowolnym uiszczeniem choćby części żądanej kwoty, w oczekiwaniu na orzeczenie sądu znoszące obowiązek zapłaty odsetek ustawowych za wcześniejszy okres.

Natomiast roszczenie powódki przewyższające zasądzoną kwotę sąd oddalił jako bezzasadne, nie znajdujące uzasadnienia w zebranych w sprawie materiale dowodowym (punkt 2 wyroku).

O kosztach procesu sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. w zw. z § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 roku, poz. 461), zasądzając od pozwanego na rzecz powódki kwotę 5.387,56 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, stosownie do wyniku procesu (punkt 3 wyroku). Roszczenie powódki zostało uwzględnione proces w 84%, a więc proporcjonalnie do wyniku sprawy kosztami procesu obciążono strony.

O nieuiszczonych kosztach sądowych sąd orzekł na podstawie art. 113 ust. 1 i ust. 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, nakazując pobrać na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w K.: od powódki M. S. (1) z zasądzonego jej roszczenia kwotę 318,47 zł i od pozwanego (...) kwotę 1.672,02 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych, stosownie do wyniku procesu (punkt 4 wyroku). Na koszty te składają się brakujące koszty opłaty sądowej od pozwu oraz wydatki w części wypłaconej ze Skarbu Państwa, a niepokryte z zaliczek (koszty opinii biegłych).

Małgorzata Krzyżak